

El Poble de Salt

Portantveu de la Joventut Republicana

Periòdic quinzenal ::

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

:: Preu: 15 cèntims

EDITORIAL

Catalanisme

Seria horrible que un dia féssim el descobriment —va dir el Diputat Campalans en el debat estatutari sobre l'ensenyament— que d'aqueixa incapacitat —es referia a la de solucionar el problema de Catalunya— en teníem la culpa tots nosaltres. Que no vingui a resultar ara que aqueixa incapacitat no era deguda a cap poder estrany, que no teníem raó d'allevor-la exclusivament a les monarquies estrangeres que s'havien interposat en la nostra pàtria.

Avui, els catalans ja no podem dubtar de l'efectivitat del presentiment que entranyen les precedents paraules. No podrà dir ningú que no havem apurat fins a la darrera gota la copa de la concòrdia. I, no obstant, ja podem veure la correspondència que la nostra sincera efusió ve mereixent. No han estat solament els energúmens de les cavernes qui s'han aixecat a combatre despòticament les nostres legítimes reivindicacions autonòmiques. Llevat de ben comptades salvetats, és tot el poble espanyol que s'entesta a no comprendre'ns. Sabem les circumstàncies especials que possibiliten la feixuga marxa del nostre Estatut a través dels abriülls que l'esquincen i el contrauen. I de tot plegat ens en cal treure la trista conseqüència que la democràcia castellana —sempre amb les excepcions honroses— existeix només de nom. L'ideal ibèric interessa als de l'Ebre enllà tan sois a base d'una hegemònia imperialista de Castella. L'exabrupte de Royo: «abans que l'autonomia, la guerra civil», rau en el fons del fons de gairebé totes les consciències «mesetañas». Es una qüestió d'educació secular i d'atavisme biològic. Després de l'experiència de la concòrdia, els dubtes són exclosos.

Els catalans, que posseïm veritable avidesa de fraternització peninsular, som els primers a lamentar-ho pregonament. Però, no se'ns podrà titllar seriosament de particularistes. Aquest any i escaig de règim republicà és i serà el nostre gran testimoni històric. En la perspectiva del temps, resplendirà sense traves tot l'escalf efusiu de les nostres intencions. I romandrà palesa també la geliva argumentació sofisticada dels bufats «pionniers» de la «sobirania intangible de l'Estat», segona edició corregida de «la sagrada unitat de la pàtria». Contra la brasa crepitant de la llibertat conculcada, un grapat de cendra pseudo-intel·lectual. I la raó de la força per assegurar-se la victòria. Vet ací la lliçó que havem tret de la prova de la concòrdia, prova necessària i lliçó certament no pas eixorca. Encara l'excels Maragall hauria de sospirar:

On ets Espanya? —No et veig enlloc.

No sents la meua veu atronadora?

No entens aquesta llengua que et parla entre perills?

Has desaparegut d'entendre a n'els teus fills?

Adéu, Espanya!

A nosaltres ens sap greu. Però, ells ho han volgut, ells ens hi han obligat. Les migrades facultats que ells diuen haver-nos concedit, però que en realitat havem hagut de reconquerir a urpades, ens deixaran arribar molt amunt, si sabem, si volem moure'ns, dinre d'elles, amb ver i eficaç patriotisme. Ara més que mai, Catalunya endins! No pas, tanmateix, per dèria mesquina ds xovinisme, sinó per dignitat i per necessitat. Quan, amb tota franquesa, ens disposàvem —perquè creïem desapareguts els obstacles tradicio-

nals— a aportar el nostre esforç entusiasta a la redempció d'Espanya, surten, amb els tòpics consuetudinaris, els mateixos prejudicis egoistes de sempre a posar-nos-hi el vet. Nosaltres no podem ésser més papistes que el Papa.

I les possibilitats de l'internacionalisme no es polaritzen pas, únicament i precisament, a l'altra banda de l'Ebre. Estem convençuts que els espanyols de vasta mirada que freturin l'universalisme, es veuran precisats, d'antuvi, a submergir-se en les aigües liberals i democràtiques del catalanisme. La nostra ruta a seguir és, doncs, ben clara. Conscients de la pròpia personalitat, ben empats de les coses nostrades... mitja volta, i de cara a Europa, és a dir, de cara al Món.

Iu BOHIGAS

Mentre tot Catalunya sent la vibració i l'intens entusiasme de veure consolidada la República, els monàrquics vergonyants de la Lliga tenen la gosadia de comparar la vilesa del traïdor Sanjurjo amb la gesta immortal de Galán i García Hernández.

A l'Aguila de l'esclavitud

Creus, perquè tens or i diamants,
que has de tractar-nos a xurriacades,
mateix que fóssim en els temps llunyans
en els quals els pobres sers humans
tenien el cervell i mans lligades?

Oh no, car aquells temps de crueltat
—del cel i terra fores l'únic Déu—
en sot pregon els hem ensoterrat,
perquè es podreixin dins l'eternitat
i el fill de mare ja no torni teu.

I què t'has cregut, bèstia malvada,
sotmetre'ns a les urpes d'opressió;
havent nascut lliures com l'ocellada
i volent morir en sublim volada
i havent eixit d'entranyes d'una flor.

Deixa'ns sols, sí; i fuig de nostra vora
si no vols veure el nervi i el puny empès
contra ta faç cruel i traïdora
que mai no ha tingut res de senyora,
però sí de botxí d'un cor encès.

Però, no veus que ens coneixem bé massa
per fer cabal de tos poders eixorcs...?
Mes ai, enc que vinguis amb dolça passa
en tu no hi albirem sinó una espasa,
i rera l'espasa un fossar de morts.

I oh, fills de la vida; no és la vida
tan bella com el poeta ha cantat,
que per ser-ho, finir potser deuria,
i per néixer després tota embellida
amb joiells de puresa i d'igualtat.

AGUSTÍ CABRUJA

Liberalisme de quincalla

Segurament que, més d'una vegada, haureu tingut ocasió de comprovar que no tot ço que llueix és or de llei; són molts els individus que, per a donar goig a la seva set de grandeses i poder enlluernar el pròxim, guarneixen la seva persona amb tots els arreus de quincalla que els vénen a l'abast, i creuen, els il·lusos, que qui els veu ha tret la conseqüència que porten al damunt una fortuna, i per això s'exhibeixen fent de manera que tothom clavi la vista a allò que tracten d'exhibir.

Això és el que succeeix amb molts homes públics de la República; parlen de liberalisme i se'n mostren grans guardadors, però llur actuació els nega la certesa de les seves afirmacions; liberals de la monarquia, creuen que la quincalleria que havien gastat durant ella, pot servir-los per a entorpir el camí de la República i dels homes que tenen del liberalisme el concepte clar del seu valor, viscuts durant els anys de l'actuació llur, en els ambients en què el mot liberal era una paraula falsa, creuen que avui encara continua éssent-ho, i no ho és, ni ho pot ésser, car per no haver sabut comprendre el seu valor i no haver-li donat l'aplicació exacta, s'han anat enfonsant totes les monarquies i poc viurem si no tenim la satisfacció de veure com desapareixen, per les viloses llurs, les que encara subsisteixen.

Catalunya, el 14 d'Abril de l'any passat, en ús del seu dret, quan encara a la capital d'Espanya maldaven inútilment per donar el cop definitiu a la maleïda raça borbònica, en una gesta heroica, els seus homes van jugar-se el cap i donaren el cop de gràcia al successor de Felip V. i a llurs representants, proclamant la República Catalana, ço que volia dir que, si Espanya volia continuar vivint sota el jou del tirà, Catalunya es desentenia d'ella. Espanya però no volgué continuar essent regida pel rei falsari, i, com Catalunya, el foragità dels seus palaus, obligant-lo a fugir d'amagat i abandonant primerament la seva família, covardament, amb el fi de poder salvar aquella testa maleïda que, si fos plena de ço que hi tenen els homes nobles, no el deixaria viure tranquil, recor-

TRIBUNA LLIURE

COOPERADORS, ALERTA!

Permeteu-me, amics d'«El poble de Salt», que des de les vostres generoses columnes adreci dues paraules de desconfornitat, diguem-ho així, a aquests quatre individus, que «es diuen llibertaris i estan atropellant a tort i a dret el que no pensa segons el seu cervell».

Doncs bé, amics del «Floreal» i companys cooperadors: el que acabeu de cometre a dins la Cooperativa respecte la inadmissió d'una obrera del Sindicat Local, és una imbecilitat tan revoltant, que els homes que tenim un pam de vergonya no podem tolerar-ho de cap manera, per més dictadors que siguin.

dant la sang que per les seves estupideses havia fet vessar per les terres d'Àfrica i la que durant el seu reinat va ésser causa que es vessés arreu d'Espanya pels homes que protestaven contra el seu bàrbar despotisme.

Dels homes que durant el seu regnat dissortat, havien comandat l'Espanya, en venir la República n'han sobreviscut políticament alguns; tals són els Albas, Romanones, Royos, Melquíades, els quals ajuntats amb els mal anomenats agraris, prediquen un liberalisme agrós i estantís, un liberalisme passat de moda i caducat, perquè es el mateix que gastaven en temps del Borbó, que sols havia portat dies de dol a Espanya, i sense recordar-se que aquest liberalisme havia escrit planes negres a l'història, com l'afusellament de Rizal a Filipines, els martiris de Montjuïc, l'afusellament del mestre i director de l'Escola Nova, en Francesc Ferrer, i tants i tants d'altres que seria llarguissim d'anomenar, obstrueixen la vida del Parlament espanyol, fent de manera que no pugui sortir endavant l'Estatut de Catalunya, aquell Estatut que votar-se, el poble, per a compensar la pèrdua de la seva República, d'acord amb els governants d'Espanya que tenien del liberalisme l'alt concepte que és mereix.

El liberalisme dels catalans no és de quincalla; tampoc no ho és el dels homes que governen

Es cert que no us coneixíem, però ara sí que us hem ben tastat, i aquesta vegada, val a dir-ho, valdrà per no deixar-nos enredar mai més per les vostres paraules tan xopes d'engany com de verí.

Obrers i cooperadors: fora enemics!

Res més.

UN COOPERADOR

En l'article 46 (títol 3er., capítol 2on.) de la Constitució de la República espanyola, hi ha un paràgraf que diu:

«La República assegurarà a tot treballador les condicions necessàries d'una existència dig-

na. La seva legislació social regularà: els casos de segur de malaltia, accident, atur forçós, vellesa, invalidesa i mort; el treball de les dones i dels joves, i especialment la protecció a la maternitat; la jornada del treball i el salari mínim i familiar; les vacances anuals remunerades⁽¹⁾; les condicions de l'obrer espanyol en l'estranger; les institucions de cooperació; la relació econòmico-jurídica dels factors que integren la producció; la participació dels obrers en la direcció, administració i benefici de les empreses, i tot quant afecta a la defensa dels treballadors».

(1) El subratllat és nostre

Espanya, i per això no podem estar intranquils, perquè els catalans i els parlamentaris d'Espanya que porten el liberalisme autèntic arrelat al cor, han vist que el que gasten tots els Albes, Royos, Alvarez i comparsaria, és de llautó, és un liberalisme de quincalla que sols serveix per a caçar aloses i enlluernar ba-

baus amb llurs xerrameques, car no és possible que la llibertat del nostre poble sigui befada, com quan Espanya era regida pel Borbó i governada per senyors de la seva categoria.

PERE ARBOIX I SALAMÚ

Sant Feliu del Llobregat, juliol, 1932.

Pels polítics de mala fe

Haig de confessar, clarament i sincerament, que mai no m'han inspirat gaire simpatia, equival a dir confiança, tots aquells individus que, ostentant idees monàrquiques o bé anarquistes — talseval —, vulguin figurar en les rengleres d'un sector comunista, republicà, etc.

No, no m'inspiren gaire simpatia, puix que sempre m'han fet com una mena de paüra, pel motiu, és clar, d'haver albirat, en la nina dels seus ulls, aquell reflex tan viu que no és altra cosa que aquella espurna de malícia, de mala fe, la qual sol ésser, gairebé la major part de les vegades, l'única causable dels endarreriments materials i espirituals de les societats.

Com deia l'immortal Goethe, l'escriptor i el filòsof de fama universal, els homes no poden ésser laics i religiosos tot en una peça, perquè sols tenen un cervell. El que és, o vol ésser tot això, serà un ximple o bé un traïdor.

I l'excel·lent autor de FAUST té molta raó, puix que ell sabia, com el més humil dels jardiniers, que si en un roserar — posem per cas — de formoses roses hi han gaires espines, aquest bonic roserar perd quelcom de la seva atracció natural.

L'home ha de voler comprendre, car això és parit exclusivament pels homes, que un organisme oposat als seus sentiments polítics, socials, religiosos, etc., no ha estat creat per a ell, i, no havent estat creat per a ell, el millor que pot fer és allunyar-se'n com més aviat millor, per anar, no cal dir, a fer obra de profit a dins l'altre organisme que ell estima, que ell elogia, i que porta fervorosament gravat, talment com la més santa de les imatges, al més pregon del cor.

Perquè, de la mateixa manera que ell va a entorpir la bona marxa del vehicle polític dels altres, aquests poden molt bé anar a entorpir la bona marxa

TRETS QUE NO MATEN

del vehicle polític dels seus, cosa a què ell s'ha d'oposar, vulgues o no, pel sol fet de voler que el seu ideal sigui, solament i exclusivament, el més heroic de tots els ideals.

Altrament, recordo que en un joliu poble de la comarca gironina, per cert bastant important en comerç i indústria, hi regna una vella entitat republicana, amb un crescut nombre d'afiliats, i que — per què no dir-ho? — degut a la gran barreja de caràcters polítics i àdhucs socials, avui es troba en tan lamentables condicions, que no és sinó una vertadera bassa d'oli, i que de no fer-hi pas córrer el ventall de la geniesa — donem-hi aquest qualificatiu — acabarà per esdevenir-se un lloc tan poc sanitos que ni serà bo com aquell qui diu per anar-hi a parar el sol en les crues tardes de l'hivern.

I bé, arribats en aquest terme, tampoc no serà sobrer de fer certa menció d'unes paraules del cap del partit radical-socialista, el ferm lluitador i il·lustre home d'Estat, que es diu Marcel·lí Domingo.

Diuen així:

«En els nostres Centres, només hi tenen cabuda els homes de conviccions liberals i democràtiques, i tots aquells que no vinguin abillats amb unes joies tan gentils com són la liberalitat i la democràcia hauran de quedar-se al carrer, puix trobaran les portes tancades en pany i clau.»

Entesos?

AGUSTÍ CABRUJA

Trifllejant

«Proletari, treballador! Ara treballes les vuit hores. Si triomfa el comunisme hauràs de treballar com a Rússia, deu, dotze o més hores». Paraules del fullet del Rector. Ara nosaltres diem: Proletari, treballador! Ara treballes vuit hores. Si triomfa la plaga caciquil-clero, capital, etc., hauràs de treballar-ne catorze i en pa i aigua. Que no serveixen per a res aquells tepms de la Inquisició?

«Mossèn Pim i mossèn Pam són els dos rabassaires que han fet millor collita. Per cada demanda de revisió de contracte han cobrat de tres a vuit pesetes. El nombre de revisions, possem-lo en cinquanta mil, són cinquanta mil drets que s'han embutxacat. Pagès, no badis!! I n'hi ha sort que no bada!!!

Venerable Pere Sureda: No deuen ésser tan dolents els republicans, tota vegada que encara us tenen com a funcionari dins la Diputació de Girona, essent, com sou, un element de la Dictadura i un enemic declarat de la República. Pere, feu bondat, o, del contrari, us treurem la careta.

Els camaradas Mis i Mirai—oi quins cognoms més aristocràtics?—s'han donat de baixa de socis del Centre Republicà, pel motiu, és clar, d'ésser anarquistes. No cal dir com felicitem els camaradas esmentats per tan «cultural» pensada. Això és tenir èxit.

Ja cal, mossèn Joan, que tingui cura de confessar i combregar tot seguit els dimonis de «L'Amic del Poble», puix que, amb la seva manera de parlar, no tenen salvació ni en aquest món ni en l'altre. Sí, senyor, sí: aniran a l'infern mal baixi el que no ha baixat mai. A l'infern de les granotes. Ai que els estarà bé. Rac, rac, rac...!

«Ara parlarem clar», diu el nostre estimat Mingo. Però, home de Déu, no veus que a tu no et convé de parlar clar? Els únics que podem fer-ho som nosaltres, que tenim la consciència ben neta i mai no hem viscut a l'esquena dels pobres treballadors.

Els cacics maleïts ja estan treballant de mala manera per tal de sortir triomfants en les properes eleccions. Diem això, puix solem veure algunes reunions en certa casa del poble. Un consell: No feu brometa contra els obrers, puix som gent molt sèria i us podria costar cara la cançó. Entesos, senyors...?

Els republicans no obliden, així com així, l'alcalde de la Dictadura. Els anarco-xivarristes tampoc. No? Però si ells no s'han mogut mai de les seves vores, fins quan els feia tancar el «Floreal». Bé, si; és allò que, dictadors amb dictadors, s'entenen perfectament.

El marquès de Camps, més ben dit, el nostre Primo de Ribera, ja volta pel poble. Això vol dir que estem alerta, per allò que vàrem dir en el número anterior. I vostè, senyor Tarrés, no n'està d'alerta? Em pensaria

que sí, puix quan «el marquesito está fuera, por la Dehesa hay mucho pajarito.»

Com es veu que els nostres escrits estan impregnats d'una raó sagrada, puix a veure si uns i altres en contesten algun. No, no en contesten cap; i no sabeu per què no en contesten cap? Doncs, perquè «El poble de Salt» és un periòdic com cal i canta sempre la veritat.

Els republicans no persegueixen la creu; és la creu que persegueix els republicans. Si no que ens ho digui la història.

Voleu saber quins són els anarco-xivarristes? Aneu a la Cooperativa del Veïnat i us en convencereu tot seguit. Però com que en aquesta casa hi ha homes d'una convicció molt liberal i democràtica ensems, és per això que no els serà tan fàcil com ells els sembla d'apoderar-se del que tantes suors i sacrificis ha costat, no a ells, sinó a altres, els quals són els que han fet la Cooperativa tan bella, tan forta, tan progressiva.

Companys cooperadors: Endavant!

El diari dels capellans ens ha atacat. No ens ve pas de nou. Hi estem tan acostumats, especialment el nostre director—com es veu que fa bona feina!— que ja no en fem gota de cas. És a dir, sí que en fem de cas, puix cada vegada que hi sortim, ens hi fem uns bons panxons de riure. Ui, si ho veiéssiu...! I no sabeu per què això? Perquè hi han atacs que, francament, honoren l'atacat.

TIRANT PEDRETES

En Ciset està malalt.

No hi ha dubte, Cupidó, amb la desventura que li és peculiar, ha ferit greument el seu pobre cor amb una de les seves admirables sagetes, i ara necessita una dolça miradeta i un afectuós somriure del «metge» suprem que ha de guarir-lo:

La blanca imatge d'un dels més fragants lliris del fresquívol, ubèrrim i exòtic verger de donzelles formoses de Santa Eugènia, aquesta flor que sembla, aparentment, tan oblidada que tenint companyia està en la més completa «Soledat», sols torbada de tant en tant per un tímid «narcís» que creix a prop d'ella.

«Cor-ferit»

Les fogarades que els seus ulls despedeixen—simpàtica Inès, gentil nine-

En la reunió general extraordinària que acaba de celebrar el Centre Republicà i la Joventut Republicana, s'acordà, per unanimitat, presentar per candidat, en la propera elecció, el nostre Mingo, el qual, com que obtindrà la victòria absoluta, malgrat la lluita aferrissada de la burgesia i del Borbó, se li farà ofrena d'aquella vara de freixe de què tant es ve parlant en aquests últims dies. Però, l'ofrena de la vara tindrà lloc al mig de la plaça de la Llibertat, perquè aquest Mingo, de llibertat en dóna fins al fill de Déu. Ah, ens en des-cuidàvem: I per tal que la festa resulti del tot esplendorosa, vindran En Balbontín i En Durruti, els quals glossaran, com ells saben fer-ho, «la immediata implantación del comunismo libertario». Ja es passaran proclames.

«L'Amic del Poble» i «Despertar»: Volen parlar clar? Parlem-hi tots d'una vegada, que és això i res més que això, el que li convé al poble. Però, sobretot, no us descuideu, uns i altres, de donar la cara com els homes. Nosaltres sempre l'hem donada, i l'hem donada perquè no ens tenim d'amagar per ningú. Els homes honrats lluiten a la llum del dia. I ho diem amb tot l'orgull d'aquest món. Visca la bondat i la intel·ligència!

Titlleu-nos de tot el que més volgueu, però nosaltres no callarem per ningú, perquè volem defensar la Llibertat i la Justícia enc que això ens hagi de costar la vida. Els que ens hem de guanyar la vida treballant, no podem tolerar que el poble caigui a mans de la tirania, sigui aquesta blanca, sigui aquesta negra, però, fet i fet, tirania.

ta de Santa Eugènia—prengueren en flamarades en el cor d'un jovincell que restà encantat de la seva bellesa fins a cert punt que convenia avisar amb urgència el cos de bombers.

Però... joh desencant de la il·lusió humana!, quan va anar-la a buscar per ballar i vostè li contestà ambaquell «jno!» tan sec i categòric es sentí sobtadament esglaiat davant una negativa tan freda que se li apagà en l'acte l'abrasant foc que cremava despiadadament dintre el seu cor, restant-li solament un xic de caliu que convé que li encengui altra vegada amb una de les seves miradetes encantadores i abrasants.

«Donzell roig d'amor»

Santa Eugènia... romanticisme, fang, sospirs.

Però, aquesta veritable llegenda sols es veu confirmada per un dimoniet quan es pot encisar contemplant la graciosa i novella Maria D., aquella moreneta que, malgrat la seva edat, ja sap la fórmula de fer «patir» el que té la «fatalitat» d'estar «malalt».

La seva fórmula és: 12 miradetes «glavi-atravesador», 6 rialletes «Dolors del Riu» i quatre gestos de «no-men-recordo».

El malalt quimic

Sepultat en l'immens panteó del Passat, per l'inevitable i vertiginós transcórrer del Temps, el record d'aquella moreneta i simpàtica Carmeta avui com visió ultrahumana i plaent, ha tornat a comparèixer clarament i distintiva davant els ulls d'en Pepet, com Fènix que ressuscita de les seves cendres, les figures de tan suggestiva imatge, ja coberta per la mortalla ingrata de l'oblit, el trasllat de la qual a Granollers ha estat de tan lamentables conseqüències que, si quan escrigui a la seva germana de Girona, no li dona records per a ell, se tem un imminent i fatal desenllaç de desesperació.

¡Pobre Pep, qui havia de dir-li que tan jove ja es trobi amb atacs de... cor!

L'Antiquari

Escolta, bonica Ramona; quan serà que em daràs aquell «sí» per la glòria del qual em torno cada dia una mica més animaló i més rodessoques? Demà? Demà passat? Diumenge? Tu mateixa. No ve pas d'un mes i mig.

Un que aima

Ai, Carmeta, quins pessics dintre de la meva animeta de Serafi...! Em moriré si diumenge en vuit em tornes dar carbassa en el ball de la Carretera. I pensar que et vull morta i viva i en plors i en rialles! Estima'm... jo que t'estimo tant. tant.....!

El clavell

Ens han dit que la Maria, la formosa i angelical Maria, es casava amb un jove dels més guapets del poble. Es cert, Maria? Veritat que ens voldrà a casament?

El Fill del cor

Notícies

Es fan gestions per tal que «El poble de Salt» pugui esdevenir-se un setmanari dels més importants de la comarca. Són moltes les personalitats polítiques i intel·lectuals que ens han ofert llur col·laboració. De totes maneres, però, si hem de prosseguir fent-lo sortir, com ara, un cop cada quinze dies, no cal dir que hom hi notará cada vegada més unes noves i agradables modificacions.

La setmana passada va tenir lloc l'enterrament de la virtuosa senyora Na Maria Canals, mare del nostre bon amic i correligionari Angel Aliu.

Rebi la desconsortada família l'expressió del nostre més sincer condol.

Diumenge passat, la companyia d'aficionats «Foc Nou» va donar algunes representacions a Amer i Les Planes, assolint un èxit ben sorollós. Molt a viat la bella secció estrenarà una obra de màxim interès.

Ens plau de fer constar que el nostre director ha estat molt felicitat per

la tan escaient transformació del «Poble».

Avui, dissabte, a les 10 de la nit, «El Grup Excursionista Germanor» sortirà del seu estatge social per tal de visitar la típica capital d'Andorra.

Desitgem als nostres amics una sortida ben agradable.

Són ja en gran nombre els comerciants i industrials que tenen els rètols en català. Però també en queden alguns en castellà. A veure, doncs, si d'ací pocs dies la comprensió i la dignitat fan un gest dels seus.

Ho celebrariem amb tota l'ànima.

Alguns joves esportius ens han vingut a trobar, perquè des d'aquestes columnes volguem demanar al dignísim Ajuntament la seva col·laboració per tal que entre tots plegats fem els possibles per a trobar un camp d'esports.

Premis Exposició Art del Centre Republicà:

Paradeda, Bust Goethe; Vilagran, Bust Justícia; Sánchez, 15 ptes.; Trias, Estilogràfica; Rey, id.; Valls, id.; Rull, id.; Corominas, id.; Calafell, id.; Vilaplana, id.; M.ª Eugènia Solés, Estoig Correspondència; Nogué, Bust Republicana; Prats, id.

Joves: Ja sou inscrits en el cens electoral?

Joves: Ja sou de la Joventut Republicana?

Joves: Ja sou del Grup Excursionista Germanor?

DE DARRERA HORA

Per als dimonis

Es veu que els adlèters i simpatitzants del General Sanjurjo me la porten botada de valent, puix en cada número del seu fulllet inquisitorial se les tenen amb mi. Es clar que és perquè jo me les tinc amb ells. No hi ha dubte que si tornaven a venir les de rebre, no seria pas dels darrers d'anar penjat com un Sant Crist. Però, val a dir que tot el què em diuen i em puguin dir aquesta mena de dimonis de la terra ben poc em molesta, ans molt al contrari. Sempre m'ha donat gran satisfacció que parlin de mi, i com més «corrida» poden dar-me, millor. Penso: Veus? Prova que dius alguna cosa! Altament, respecte «l'art poètic» i els «estults articles», etc., etc., dilluns al vespre i dimarts al matí i dijous a la tarda—el diumenge no, eh?—, aniré a la sacristia de mossèn Joan, en la qual el patriarca Pere Sureda donarà lliçons de català encara que cert dia els nois del «Poble» vagin haver de corregir-li quatre ratlles de prosa de cementiri—, de gramàtica, de poesia, etc., etc., etc., puix que la intel·ligència d'En Pere és tanta, que fins això li permet dar-se gust bo i

BARBERIA DE

FRANCESC AMAT

Plaça Llibertat, 11 - S A L T

L'esmentada barberia, posa en coneixement del públic en general que ha establert un nou servei, d'Ondulació «Marcel» i a l'aigua a preus corrents. Dit servei anirà a càrrec de la Srta. Antònia Amat

Perruqueria de

Ramon Nonó

ONDULACIÓ PERMANENT
GARANTIDA 7 MESOS

VEÏNAT DE SALT (GIRONA)

fent certa brometa, a la salut dels «burros». I per acabar, amic Peret de les línies tortes, rebeu una «angelical» encaixada d'aquest vostre «trabajador poeta». la poesia del qual dona tant de mals de cap a la clerecia i als feligresos panxacontents i caciquils ensem.

¡«Guaita» Pere, «Guaita», que mentre guaitaràs, el teu pare farà (?) altars...!

El Cadiraire

Esport

CICLISME

La cursa ciclista Salt-Santa Coloma-Salt és guanyada pel corredor Figueres.

A les deu i cinc minuts presentava un gran aspecte el davant de can Pep, lloc de sortida. Agafa el tren en «Paco» fins a la vista de Bescanó, on es desixen del piló els corredors Figueres, Pueté, Esteve i Verderi. Passen per Anglès el primer escamot, format per Figueres, Pueté i Verderi, i, al cap de tres minuts, el segon escamot format per Esteve, Arnau, Fita i Pujol, qui va en busca del primer. A la pujada de Santa Coloma, Figueres, deixa ressagats a Pueté i Verderi, que no poden seguir el fort tren que porta aquell, guanyant-los un gran avantatge fa una escapada del piló de corredors per a cercar contacte amb el segon escamot, però, en arribar a la pujada de Santa Coloma, una avaria el fa abandonar. En la dita pujada, Arnau, Esteve i Pujol empenyen fort per unir-se al primer escamot i anar a la recerca de Figueres, que passa per Santa Coloma amb 5 minuts d'avantatge, i continua portant un desenrotllament gran, tant a les pujades com en el pla, i arriba a la «meta» sol i destacat dels altres, amb 10 minuts d'avantatge, guanyant el primer premi. Una nota desagradable tingué la

cursa, i és la de què el corredor J. Esteve acusà a Figueres d'haver estat recolcat, cosa que no és certa.

Reportèr

FUTBOL

Catalunya, F. C.—2

S. C. Tossa de Mar, 7

El diumenge passat, l'equip d'aquesta població, format de poc, es traslladà a Tossa per contendre amb aquest equip. Presentà el següent «team»: Cat; Bruns, Simon; Berga, Perich, Francisco; Bohigas, Vila, Fita, Mota i Figueres. Comença el partit, i els locals, en curt temps, marquen dos gols; poc després, una escapada de Fita, que passa a Vila, sol a davant de porta, falla, xutant fluix el porter, i remata Figueres a boca de canó marcant el primer gol saltenc. Poca estona després, s'escapa Bohigas i, després de burlar dos contraris, marca l'empat d'un fort xut des de l'extrem, imparabile, i que aplaudí el públic. Els locals reaccionant, fan dos gols més, un de penal, i acaba la primera part. A la segona part, marquen els locals els tres gols restants. Els millors foren: Fita, Perich, Cat i Francisco. Bohigas i Berga bé.

Reportèr

Notícies locals

El «Centre Republicà» i la «Joventut Republicana» han tramès al Cap del Govern un telegrama de protesta contra el moviment monàrquic i d'adhesió al règim, posant-se incondicionalment a la disposició de la República.

Esperem que també faran semblant cosa els seràfics «amics del poble» així que els hagi passat l'ensurt.

Donem mil gràcies a les senyoretes que el dia de la Festa Major prestaren llur concurs a la recaptada benèfica.

Imp: Salomó Marqués Girona